

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' (16^{ον})

Ἀθήναι, Σάββατον, 30 Μαρτίου 1919

ΑΡΙΘ. 16 (625)

ΜΙΛΑΕΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Τις διχόνοιες σας τις κρυφοκοιτάζουν
κι άπάνω σ' αυτές θα ύπολογίσει ή πο-
λιτική της Εύρώπης.

ΒΥΡΩΝ

Στά 1823 μίλησε έτσι ό μεγάλος Ποιητής. Μά και στά 1919 νά κατέβαινε στην Ελλάδα, έτσι πάλι θα μιλούσε. Γιατί μέσα σ' έκατό πε-
ρίπου χρόνια δέν αλλάξαμε καθόλου. Ίδιοι κι άπαράλλαχτοι. Έκατό χρόνια λευτεριάς περά-
σανε πάνω άπό την ψυχή μας χωρίς νά την άγγίξουνε κ' αν. Θαρρείς μάλιστα πώς τή χειρο-
τερέψανε. Άγκάδια τους τά κομματικά πάθη, πνίγουν κάθε σπόρο άγαθό μέσα τους κι ό προ-
σωπικός βραχνάς σβύνει κάθε όνειρο εύγενικό κι άνιδιότελο.

Και τότε και τώρα, τά ίδια και τά ίδια. «Τά μαλώματά τους, γράφει ό Βύρων, έγιναν άντι-
ζηλίες, οι άντιζηλίες τους καταντήσανε σέ μιση-
θανατικά...» Νά, τά βαρεία του τά λόγια, τά
ώμά, τάληθινά. Κι αν τ'άπε τότε, ποιός τόν άκου-
σε; Κι άντάλεγε σήμερα, ποιός θ'αν τόν πρό-
σεχε;

Άντιζηλίες και μιση. Η μόνη πολιτική μας
άρετή και καμμιά άλλη. Και ή δόξα μας «πώς
νά νικήσουμε μέσα στην ΙΔΙΑ ΜΑΣ ΤΗ
ΧΩΡΑ.» Δηλ. πώς νά νικήσει τó κόμμα μας.
Τό κακό αυτό, τó Έλληνικό κακό, όπως μπο-
ρεϊ νά τó χαρακτηρίσει κανείς, μέσα σ' έκατό
χρόνια άντί νά λείψει, νά χαθεί, γιγαντώθηκε.
Γιατί τρεις γενεές δουλέψανε για τó γιγάντω-
μά του. Και σήμερα πάει νά πνίξει, αν δέν ε-
πνίξε άκόμα όλότελα, τόν τόπο μας.

Διαβάστε και ξαναδιαβάστε, ό Έλληνας, όσα
δημοσιευτήκανε στο προχτεσινό μας φύλλο,
στην 208 σελίδα του «Νουμά». Άποστηδί-
στε τα. Κάντετα ευάγγέλιο σας πολιτικό. Ηρθε
ό καιρός, έφτασε ή κρίσιμη στιγμή, νά σκοτώ-
σουμε τó μεγάλο έχθρό, τó δολερό, πούχουμε
μέσα μας. Αύριο θ'άναι άργά πιά. Η πολιτική
της Εύρώπης τις διχόνοιές μας κρυφοκοιτάζει κι
άπάνω σ' αυτές ύπολογίζει. Νοιώστετο αυτό
και δάστε τά χέρια, δόστε τόν άδερφικό άσπα-
σμό. Ο Ποιητής μιλάει. Ο μεγάλος ό Ποιη-
τής έρχεται άπό τόν τάφο του νά μ'άς βρον-

τοφωνάξει, ύστερ' άπό έκατό κάπου χρόνια, τά
ίδια τά λόγια. Άς τόν ακούσουμε, γιατί άλλιώ-
τικά θ' άποδείξουμε σωστά εκείνο πού είπε
τότε για τούς προγόνους μας του 21, πώς ή
σκληριά μ'άς έκαμε άνίκανους ν' αλλάξουμε
κατάσταση.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΑΝ

Κι' αν άληθέψη!
Κι' αν κάθε όπλισμένο έκατομμύριο,
Ριχή στού θανάτου τ' άρπάγια,
Νά σπαράξη
Στή γής, στή θάλασσα και κάτω άπ' τή θάλασσα,
[και στόν άέρα πάνω,

Κι' αν άληθέψη!
Τώρα πού κλεισε καθ' έργαστήρι, πού κάθε μύλος
[βουβάθηκε,
Πού βουίζουνε μονάχα τά εργοστάσια του πολέμου
[και τά ναυπηγεία

Κι' αν άληθέψη πέρα ως πέρα
Τού Σατανά τó τρανόν όνειρο!

Ποδοπατημένο, πλημμυρισμένο κάθε χωράφι,
Βαμμένο στο αίμα κάθε ποτάμι,
Παιγνίδι της πείνας
Κάθε ζωμένη πολιτεία, κάθε άποκλεισμένο λιμάνι
Τό άδειο κύμα, τάφος
Τού ντρέντνωτ πού βουλιάζει,
Κάστρα, έκκλησιές, παλάτια σωριασμένα
Καπνίζουν άπό μπόμπες κι' όβούζια.
Έμποριον, Έργασία
Σ' ύπνο θανάτου βυθισμένα.
Χαμένα μέσ' τά δάκρυα και στο αίμα
Κατορθώματα κι' άγώνες.
Δύο χιλιάδων χρόνων,
Στή θλίψη της όρφάνιας,
Πού δμοια βαραίνει καλύβι και παλάτι.—
Κι' άπ' όλα αυτά ποιός θ'ά κερδίση;
Τό δίκιο, ή Λευτεριά, ή Καλωσύνη;
Τίποτα!

Μονάχα ύστερ' άπό τόν κατακλυσμό τó μέγα
Καινούργιες γραμμές στής γής τόν κλονισμένο χάρτη,
Θά δένουνε σέ βασιληά ή σέ Τσάρο
Με μίσους άλυσίδες
Κάποια νεοσκληρωμένη χώρα,
Κι' ό άγριος πόθος, κι' ή όργή, κ' ή περιφάνεια
[θά χορτάσουν—
Και θ' άπομείνη μόνον ένα μισόσβυστο χαμόγελο
Στου Σατανά την όψη!

(Μεταφρ. Αδρ. Θ.)

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ ΓΚΡΙΦΕΝ